

Пише: Владимир Марковић
субота, 25 август 2012 12:43

У Хрватском институту за повијест /историју/ одржан је 10-11. децембра 2009. године научни скуп под називом: „Др Фрањо Туђман у оквиру хрватске хисториографије“. Радови /учесника/ са тог скупа објављени су, /тек/ 2011, у повећем истоименом зборнику на 580 страница, у Загребу; у тиражу од 400 примерака. Ту се, међу двадесетак /других/ излагача, налази и подужи /стр. 279-312/ реферат-предавање др сц Марија Јареба, са тог /истог/ института: „Независна држава Хрватска и жртве Другога свјетског рата у повијесним истраживањима Фрање Туђмана“. О овом симпозијуму, зборнику, међутим, колико знам, /још/ нико ништа није /јавно/ рекао, објавио, осврнуо се у мас-медијима, стручној и другој јавности, у Србији.

У поменутом стручном раду г. Марио Јареб, за мене – узгред и укратко – на страни 303, у фусноти 69 /испод главног текста/, сасвим нетачно каже: „Били су то разговори – због којих је Туђман, у марту 1981, /о/суђен! – које је водио с новинаром шведске телевизије Бенгтом Горансоном поткрај 1977, с београдским новинаром /и по свој прилици сурадником југославенске Службе државне сигурности/ Владимиром Марковићем 1980...“ Ову своју - /прилично/ „априорну“ и изричито изречену – тврдњу др Јареб, штавише, /апсолутно/ ничим не образлаже, а камоли доказује. Додуше, било каквих „доказа“ у прилог једне овакве /потпуне/ неистине, по природи ствари, не може ни да буде.

Због тог истог разговора-интервјуа са др Фрањом Туђманом, обављеног марта, а објављеног /у иностранству/ августа 1978. године, ја сам – широко је познато - /и сам/ дуго и тешко робијао; од 23. маја 1979. до 2. априла 1982. године. И то на временски неодређеној /неограниченој!/, „мери безбедности“ обавезног /присилног!/, психијатријског лечења и чувања у затвореној здравственој установи /члан 63. КЗ СФРЈ/; као жртва злоупотребе психијатрије у политичке сврхе. И то баш у „озлоглашеној“ београдској

Пише: Владимир Марковић
субота, 25 август 2012 12:43

затворској болници, на /њеном/ неуропсихијатријском „А“ одељењу. У – за све „пацијенте“ – поприлично оскудним и тегобним условима, у сваком погледу. А само „моје“ суђење, под оптужбом, и пресудом, за „ширење лажних вести“ /члан 218. КЗ СР Србије/, одржано је пред Другим општинским судом у Београду; од новембра 1978. до фебруара 1979. године. Дакле, прилично „експресан“ судски процес: од подизања оптужнице, преко /трајања/ самог суђења, доношења /првостепене/ пресуде, одбијања жалбе, па до затварања. Уз то, све у вези мог интервјуа и процесуирања за исти, „одрађено“ је /“још/ 1978, и током прва два месеца наредне /1979/ године. Баш ништа није у вези са 1980. годином. Изузев, наравно, самог робијања.

Напросто не могу веровати да /и/ Марију Јаребу, и од овога, барем оно најосновније, није било /већ/ познато. А поготову сама

чињеница да сам /и ја/ робијао; и то, штавише, још дуже од Туђмана! Ако баш ништа друго, /и/ то је напросто морао прочитати, и уочити, наравно, у књизи Дарка Худелиста „Туђман-Биографија“, штампаној у Загребу, 2004. Исту сам „уводи“ у списак своје-коришћене литературе, при дну 293. странице. Али то о мени, ипак, ето, није навео; свакако, само зато да не би тиме сам себе дезавуисао. Оно, пак, са „назначавањем“ 1980. /уместо 1978/ године, као „времена догађања“ интервјуа; `ајде да узмемо као чисто нехотичну /хронолошку/ омашку.

Још од самог почетка /тј. 1978/, такође сасвим неосновано, југословенска-српска /комунистичка/ полиција била је чврсто уверена да иза /објављивања/ мог разговора са др Франом Туђманом стоји – хрватска политичка емиграција. Наравно, „у спрези“ са „унутрашњим /антијугословенским/ непријатељем“ у самој Хрватској. Годинама су чинили /буквално/ све, у земљи, а /свакако/ и по иностранству, да то што темељније испитају, односно – по сваку цену – потврде, „раскринкају“, докажу. И, наравно, увек и сасвим, без икаквог успеха! Како „/раз/открити“ нешто што, у ствари, уопште не /по/ стоји?! А Марио Јареб, ето, сада тврди /за мене/ сасвим супротно; али подједнако нетачно. А све то, јасно, логички, политички, свакако... узајамно се сасвим искључује.

Да сам стварно био „агент /провокатор/, односно сарадник југославенске Службе државне сигурности /СДБ/“, о томе би – мислим – ма где, унутар те службе – пре свега, морали постојати неки писмени-званични-материјални-недвосмислени трагови, односно

Пише: Владимир Марковић
субота, 25 август 2012 12:43

докази. Познато је да је, све до 1990-91. године, /и/ у врховима југословенске /савезне/, и „тајне политичке“ и „обичне“ /криминалистичке/, полиције у Београду, радило и подоста Хрвата. При слому СФР Југославије скоро сви су „пребегли Туђману“ у Загреб. И махом наставили да раде – неретко и надаље на /при/ руководећим дужностима! – у служби безбедности новостворене /самосталне/ хрватске државе. Са собом су, зна се, многи од њих, понели и разне – претходно дуготрајно и пажљиво сакупљане – важне југословенске полицијске и државне тајне.

Барем /по/неко од тих људи засигурно би пронашао и „покупио“ и неку „тајну о мени“, онакве или сличне врсте, како вели Марио Јареб; само кад би /да је/ постојала... Ма колико иста, „у Београду“, евентуално /трајно/ била „помно скривана“ и „добро чувана“. Неко би онда то, врло вероватно, пре или касније „негде /исто/ тамо“ и објавио, обелоданио. Чак, рекао бих, „са /посебним/ апетитом“. Овако нешто се међутим, све до данас, нигде није догодило.

Као доктор /историјских/ наука г. Марио Јареб би, тим пре, морао знати да се свака наука-научно истраживање, тврдња, неизоставно морају заснивати на конкретним, недвосмисленим, опипљивим, материјалним доказима. Он, нажалост, то у вези мене уопште није испоштовао. Плашим се, и многи добронамерни, али неупућени у Хрватској могли би поверовати, ипак, /и/ наведеној неистини. Искључиво захваљујући ауторовој високој научној титули и репутацији. Дакле, просто, „на поверење“. А, наравно, и благодарећи ауторитету еминентне /научне/ установе, загребачког Хрватског института за повијест. Који је издавач Зборника; а где је г. Јареб редовно и стално запослен.

(Аутор је независни новинар из Београда)